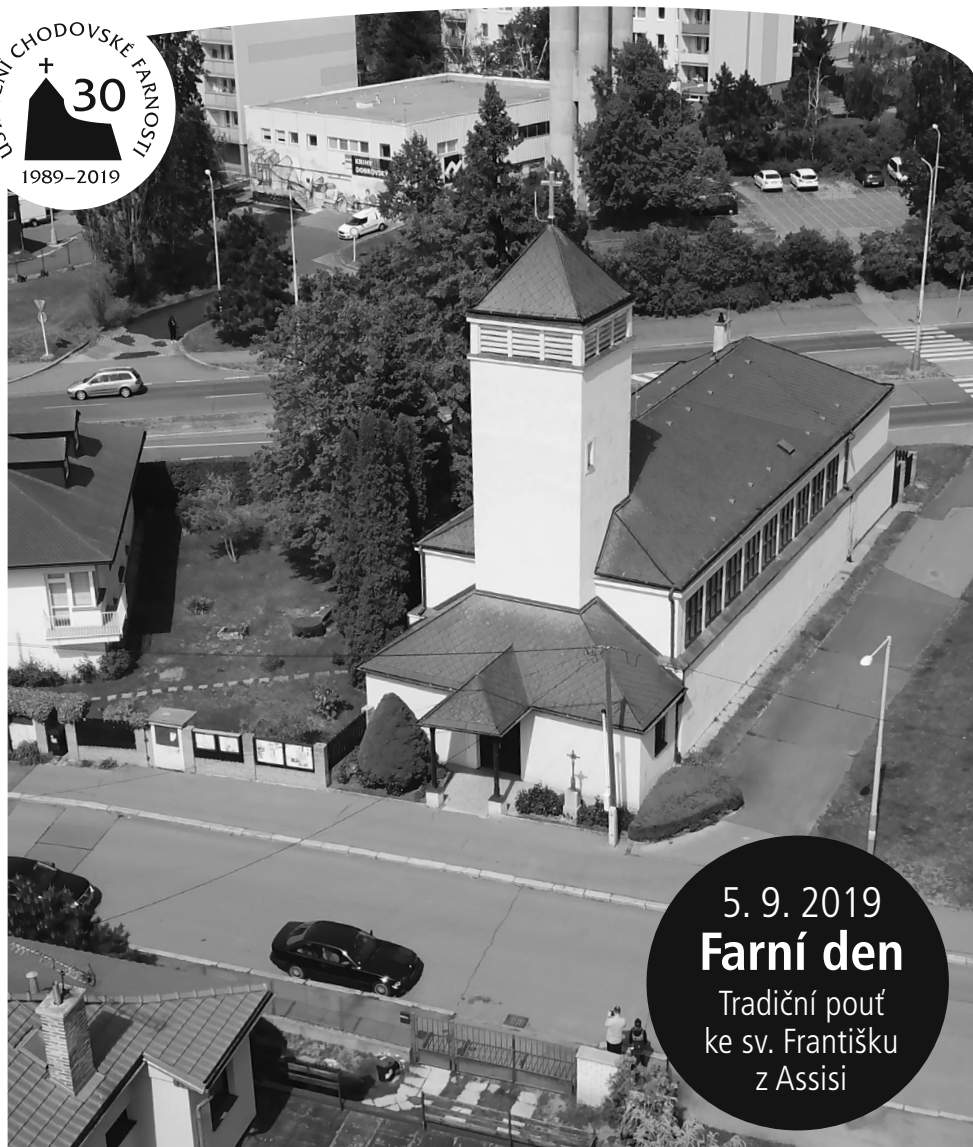

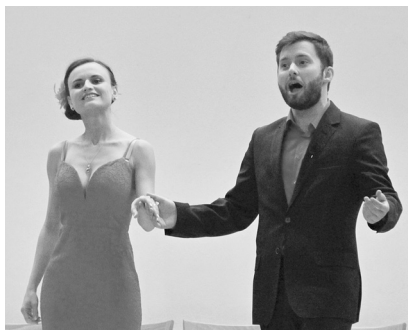
Chodoviny

10

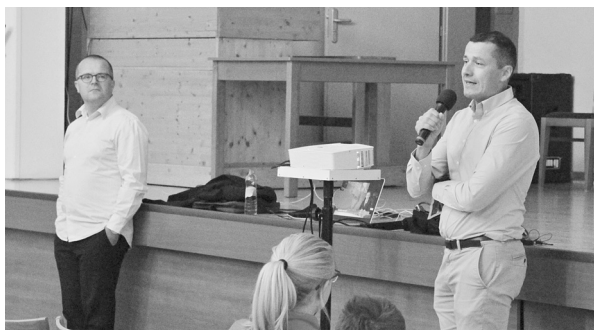
ZPRAVODAJ ŘK FARNOSTI CHODOV PRAHA • L. P. 2019

5. 9. 2019
Farní den
Tradiční pouť
ke sv. Františku
z Assisi

13. 9. / **Karamelija** / hudební koktejl s příchutí lásky a vášně – (KCMT)

19. 9. / **Fake news** / **Josef Pazderka**, šéfredaktor Aktuálně.cz a bývalý zpravodaj ČT / KCMT

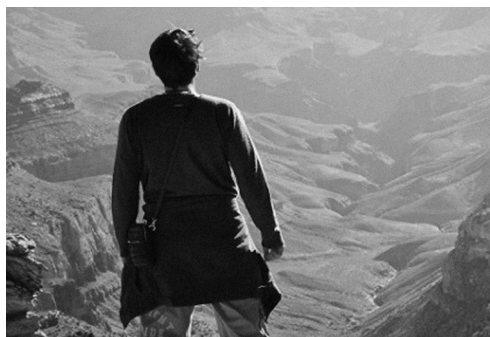

Kdo jsem já, že na mne myslíš??

Už jste si někdy položili otázku, proč to s námi už dávno Bůh nezabálil? Tuto otázku si znovu a znovu kladou mnozí lidé v Bibli. Nevěříte? Čtěte!

- **Co je člověk, že mu přikládáš význam, že se jím zabýváš v srdci?** (Jób 7,17)
- **Co je člověk? Je snad bez poskvrny? Což může být spravedlivý, kdo se zrodil z ženy?** (Jób 15,14)
- **Co je člověk, že na něho pamatuješ, syn člověka, že se ho ujímáš?** (Žalmy 8,5)
- **Hospodine, co je člověk, že ho bereš na vědomí, co syn člověka, že na něj myslíš?** (Žalmy 144,3)
- **Kdežto o Synu je na jednom místě řečeno: Co je člověk, že ho máš, Bože, na myslí, a Syn člověka, že na něj hledíš?** (Židům 2,6)

Zdá se, že náš Bůh je opravdu neskutečný. Je jednoznačně milující a nebo ještě spíš, zamilovaný. Jak jinak by to bylo možné. Bere na vědomí, co si myslím, interaguje i v těch nejšlešnějších situacích, chce být poznán bytostí kterou stvořil, zabývá se člověkem v srdci, ujímá se a hledí na člověka. Jak ale může milovat tak křehké a nedokonalé stvoření? Prostě, protože ho učinil a zná se k němu, stojí o to, aby se člověku podařilo zrealizovat život ve shodě s tím, co do něj Bůh vložil, protože je to to nejšťastnější co se mi může stát. Zkusme si teď znovu tenhle kousek i ty biblické texty přečíst tak, že

místo slova „člověk“ dosadíme svoje vlastní jméno. Takto potřebuji číst Písmo, je to pro mne.

Zkus teď ty, kdo čteš tyto řádky, říci s plnou vahou slov, ne povrchně jako frázi, do vlastní situace: **„Bůh na mne myslí, Bůh mne bere vážně, Bůh na mne hledí, Bůh se mnou počítá.“** Pokud ti to přináší důvod nic nedělat, pak jsi trochu mimo mísu a jen zneužíváš Boží přízně k okecání si vlastních cest. Pokud tě to vede k tomu, že vidíš, co všechno tvé okolí dělá špatně, pravděpodobně se pereš se svojí fundamentální bytostnou pýchou a sobectvím. Pokud ti to přináší pokoj a odvahu jednat jinak, měnit něco na sobě, vůči druhým být otevřený, pravděpodobně jdeš správným směrem, respektive koukáš správným směrem. Ještě to zrealizuj. Přejí nám všem podzim plný pravé Boží přízně, která nevede k podzimní depresi, ale k životu v otevřenosti a k radostné změně tedy, obrácení.

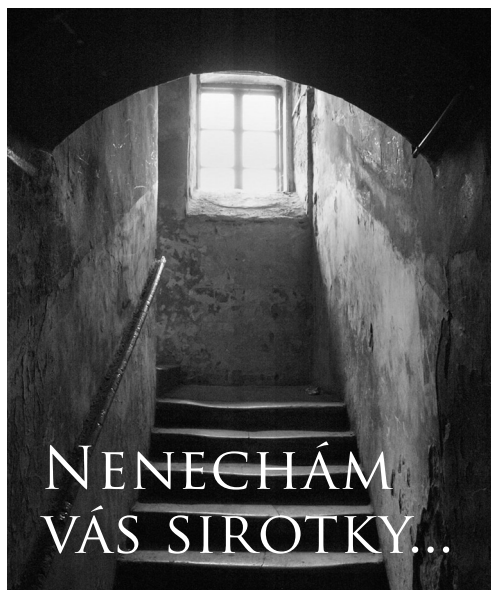
P. Michael

SLOVO REDAKCE

Milí čtenáři Fchodovin, dnes vás chceme povzbudit v důvěře v Boží lásku, věrnost a dobrotu. Po nějaké době jsem rozjímala Žalm 145 a opět mi padly do očí a srdce úžasné verše. **„Hospodin je ke všem dobrotivý, nade vším, co učinil, se slitovává. ...Oči všech s nadějí vzhlíží k tobě a ty jim v pravý čas dáváš pokrm, otvíráš svou ruku a ve své přízni sytíš všechno, co žije. Hospodin je spravedlivý ve všech svých cestách, milosrdný ve všech svých skutcích. Hospodin je blízko všem, kteří volají k němu, všem, kdo ho volají opravdově. Vyplňuje přání těch, kdo se ho bojí, slyší, když**

volají o pomoc, a zachrání je. Všechny, kdo ho milují, Hospodin ochraňuje.“ (Žalm 145 9,15-20) Co víc si člověk může přát? Teď je už jen na každém z nás, jak necháme Boha naplňovat Jeho přísliby a zaslíbení, jak Ho necháme jednat a projevovat Ho takového, jaký je a chce být v našich životech. Je úžasné věřit v tohoto Boha a nemít různé bůžky, modly a lidi na místě, které patří jen a jen Jemu. Když je tomu jinak, nemůžeme se divit, jaké důsledky to pak má pro naše životy. Přistupujme tedy směle k jedinému pravému zdroji života.

Za redakci Katka

Jak často vidíme v naší společnosti, jak někteří lidé úzkostlivě shánějí jen a jen hmotné prostředky k tomu, aby jejich život byl šťastný. A přitom definice šťastného života zní: **klid a pohoda v duši**. Ale tento klid a tuto pohodu nám nemůže zajistit jen materiální pohled na život. To je jen jedna část našeho života. Lidé mají většinou největší strach z chudoby, z nedostatku peněz. Celý náš život, již od mládí, je často zahlcen tímto strachem. Kariéra, úspěch, sláva, moc nad druhými lidmi, tomu mnozí dávají přednost. Jak často peníze, majetek, ovlivní jejich názory, jejich styl života.

Kristus nás varuje před přílišnou ustaraností o věci materiální a povzbuzuje nás, abychom nejprve hledali Boží království a jeho spravedlnost a že všechno ostatní nám bude přidáno, vždyť Bůh dobře ví, co potřebujeme ke každodennímu životu (Mt 6,25-33). Nenavádí nás Kristus, abychom byli lehkomyšní a nějácí lenoši. Samozřejmě, že je třeba se o to všechno potřebné k životu starat, vždyť by určitě nebylo správné žít na účet někoho jiného. A svatý Pavel dokonce říká: kdo nechce pracovat, ať nejí (2Te 3,10).

Důležité je, jakým způsobem to děláme a jaké místo tyto starosti v našem životě zaujímají. Existuje totiž velké pokušení, že starost o dočasné hmotné zajištění budeme považovat za nejdůležitější náplň svého života. Ale Ježíš nám ukazuje, že to nejdůležitější nejsou materiální věci, ale Boží království.

Když někdo poctivě hledá právě to Boží království, ve správné míře se mu určitě dostane i toho materiálního, co potřebuje ke svému klidnému životu. Bohužel, naopak to automaticky neplatí. Majetek, peníze zaslepi jeho zrak, cestu, která směřuje k nalezení Božího království. Nic proti tomu, aby člověk byl ve svém oboru úspěšný, nic proti majetku, ale majetek nemá být cílem našeho snažení, ale i užitečný pro druhé, pro společnost. Poněvadž kdybychom získali celý svět, budeme toužit po něčem hlubším, co naplní naše srdce a učiní nás šťastnými, a to nejen pro jeden okamžik, ale napořád. Toužíme po něčem hlubokém, co dá smysl celé naší existenci. Svatý Augustin to vyjádřil známou větou: **„Stvořil jsi nás pro sebe, Bože, a nepokojné je lidské srdce, dokud nespočine v Tobě“**.

Oč máme usilovat na prvním místě? Pán Ježíš důrazně říká **„Hleďte nejprve Boží království“**.

A co je vůbec Boží království? Jak ho poznat? Boží království je stav, kdy člověk začne důvěřovat Bohu, že on nad ním bdí a zahrnuje člověka hlubokou láskou, v jehož plánu je smysl a logika života zde na zemi a šťastná věčnost u Boha. Naše starost o každodenní chléb už nebude motivována strachem, co bude zítra, co bude v dalším našem pozemském životě, co budeme jíst, pít, do čeho se oblečeme, bude nám stačit důchod, jaká bude naše životní úroveň v následující době? Důvěřovat, spoléhat se na Boha, to je ta nejdůležitější základna pro náš život, neboť Bůh nám nabízí život věčný v nebi a také dobře ví, co všechno potřebujeme pro život zde na zemi. Jak často nás v životě trápí další strach, strach z nedostatku lásky. Máme strach, že nás nikdo nemiluje, že cítíme opuštěnost zvláště od svých blízkých. Milovat, to je základní křesťanskou zásadou, to je velmi často popisováno v Písmu svatém. Je to úkol, ke kterému je potřeba otevřít své srdce, své nitro, aby lidem kolem nás prožívali radost, klid a pohodu. To může zvládnout každý člověk, který má trochu dobré vůle. Moji rodiče říkali, když někomu nemůžeš pomoci, tak mu alespoň neublížuj! A čtvrté přikázání nám ukládá: **Cti otce svého i matku svou, abys dlouho žil a dobře ti bylo na zemi**. A Ježíš nám všem dává nové přikázání: **Milujte se navzájem, jak jsem já miloval vás, tak se navzájem milujte vy. Podle toho všichni poznají, že jste moji učedníci**. (Jan 13,34-35) – **Milujte své nepřátele a modlete se za ty, kdo vás pronásledují. Tak budete děti svého nebeského Otce** (Mt, 5,44-45). A 1. list Janův nás všechny vybízí: **„Milování, milujte**

se navzájem, neboť láska je z Boha, a každý, kdo miluje, z Boha se narodil a Boha zná. Kdo nemiluje, nepoznal Boha, protože Bůh je láska. V tom se ukázala Boží láska k nám, že Bůh poslal na svět svého jediného Syna, abychom skrze něho měli život. O tom je láska: ne, že my jsme si zamilovali Boha, ale že on si zamiloval nás a poslal svého Syna, jako oběť smíření za naše hříchy. Milovaní, jestliže Bůh nás tak miluje, i my se máme navzájem milovat. Boha nikdy nikdo neviděl, ale jestliže se milujeme navzájem, Bůh v nás zůstává a jeho láska v nás dosáhla svého cíle (1Jan 4,7-12). Láska nezná strach; dokonalá láska strach zahání, vždyť strach působí muka, a kdo se bojí, nedošel dokonalosti v lásce” (1Jan 4,18). Další v pořadí přichází strach z bolesti z nemoci, z umírání. A Ježíš nám k tomu říká: **„Kdo chce jít za mnou, zapírá sám sebe, den co den ber na sebe svůj kříž a následuj mě (Lk 9,23) – Ve světě máte soužení. Ale vzchopte se, já jsem přemohl svět (Jan 16,33). Já budu prosit Otce a dá vám jiného Pomocníka, aby s vámi zůstal navždy: Ducha pravdy. – Nenechám vás sirotky” (Jan 14,16-18).** – Vezmi svůj kříž, své nemoci, své bolesti a různá trápení, vydej se za Ježíšem, vždyť on je jediná naše naděje. A jestli na té své cestě uvidíš, že někdo upadl pod tíhou kříže, buď mu nápomocný, aby mohl vstát a jít dál. Ale také si všimni toho, který ten svůj kříž nemůže unést, když se potácí zleva doprava, když na něho přichází samota a zoufalství.

A teprve jako poslední přichází strach ze smrti. Jak často lidé o těchto věcech souvisejících se smrtí nechťejí ani mluvit. A přitom je rozumné, aby každý člověk byl stále dobře připraven na moment, kdy si ho Bůh povolá k sobě. Jak nádherná je modlitba svatého Pia X.: Pane Ježíši, přijímám z tvých rukou každý způsob smrti se vším, co je s ní spojeno. Ale o jedno prosím, milosrdný Spasiteli: Nedopusť, abych odešel na věčnost nepřipravený. Dej mi milost, abych umíral posilněný a očištěný svátostmi. Ježíši, tobě odevzdávám svou duši. Ježíši, stůj při mně v hodině mé smrti a dej mé duši mír.

Ježíš na mnoha místech Písma svatého nám sděluje: Nebojte se, milujte a prostě, a bude vám dáno. Jistě slova uklidňující naši mysl. Jak krásně nám to vyjadřuje 1. List Janův v 5. kap.: **„Bůh nám dal věčný život a ten život je v jeho Synu. Kdo má Syna, má život: kdo nemá Syna Božího, nemá život. Toto píšu vám, kteří věříte ve jméno Syna Božího, abyste věděli, že máte věčný život. Máme v něho pevnou důvěru, že nás slyší, kdykoliv o něco požádáme ve shodě s jeho vůlí. A víme-li, že nás slyší, kdykoli o něco žádáme, pak také víme, že to, co máme, jsme dostali od něho. – Neměj strach a neděs se, protože Hospodin, tvůj Bůh, bude s tebou všude, kam půjdeš” (Jozue 1,9).**

Přeji nám všem život Bohu milý.
Váš jáhen Pavel Urban

ZPRÁVY z KCMT

Milí přátelé, tento měsíc nás čeká pouť ke sv. Františkovi. Budeme mít možnost krásného společného setkání v rámci Farního dne. Sobotní celodenní program zahrnující mši svatou, společný oběd, hry a zábavu pro děti i dospělé, táborák a divadelní představení Pohádka z budíku, bude letos ještě obohacen koncertem hudby rudolfínské doby souboru Dyškanti, který se bude konat v kostele u sv. Františka v neděli v podvečer.

Nenechte si ujít dušičkové oratorium – koncert barokní hudby, který uvede soubor Musica Cum Gaudio s průvodním slovem P. Michaela. Nabídneme

vám také koncert amerického bluegrassového souboru Sunrise Mountain Revival Band z New Jersey. Nově připravujeme odpolední kulturní programy pro seniory (a samozřejmě nejen pro ně) ve všední den odpoledne v KCMT. Můžete se těšit na pěkný koncert nebo divadelní představení, včetně možnosti následného posezení v kavárně. Sledujte prosím program, v době uzávěrky tohoto čísla jsme ještě neměli vše finálně potvrzeno.

Od října bude kavárna otevřena v pravidelných časech, v pondělí, úterý i ve středu odpoledne a v neděli po mšich. Těší se na vás nový tým kavárníků, přijďte se seznámit s novinkami v nabídce, postupně budou přibývat další a nejen v sortimentu. Přeji vám krásné a barevné podzimní dny,

Karina Juráková
ředitelka KCMT

Magdalenu Svobodovou (Brunovou) není potřeba v naší farnosti představovat. Jsme zvyklí vídat ji za varhanami v Komunitním centru a slýchat její zpěv.

Oslovila jsem ji, aby se s námi podělila i o její pohled na církve a fungování farnosti. Doufám, že její názory budou pro vás, čtenáře, inspirativní. Pro mne určitě jsou.

Můj kmotřeneček

S Magdalenu o Božích cestách...

✓ **Vnímáš za dobu, kdy jsi v naší farnosti, nějak její vývoj?**

Bezesporu. Vývoj tu je už jen z toho důvodu, že je to živý organismus. Bohu díky, opravdu živý, byť ta živost s sebou nese i nepříjemné aspekty! Vývoj je dán i změnami kněžích za poslední roky. A že jsem jich tu za svých cca 11 let působení něco zažila! Změny jsou vždy těžké, ale zároveň každý kněz přinese něco ze svého bohatství. Michael například posunul tuto farnost velmi, můžu to zakoušet na různých frontách i třeba ve farní radě.

✓ **Můžeš nám přiblížit priority farní rady a její práci?**

Nu, navážu na předchozí větu a řekla bych, že farní rada se s příchodem Michaela začala učit mít vůbec nějaké nosné priority.

Nejsem mluvčím farní rady a každý z nás by odpověděl na tuto otázku určitě jinak. Za sebe bych chtěla zdůraznit, že je moc dobře, že ve farní radě jsou zástupci různých oblastí života farnosti. To pomáhá tomu, abychom farnosti jako celku mohli sloužit opravdu konkrétně v jejích jednotlivostech a společně neztrácet ze zřetele spojitosti a souvislosti mezi částmi. Můžeme a měli bychom být pojítkem mezi těmito částmi a také mezi farářem a celou farností. Farář, byť dělá vše možné, nemůže úplně obsáhnout všechny drobné potřeby farnosti. Každý z nás se intenzivněji setkává s nějakou částí a může její potřeby i její možnosti přednést na farní radě a můžeme společně hledat, co s tím.

Jsem docela ráda, že o tom takto teď spolu mluvíme. Myslím totiž na to, že až budou další volby do farní rady, mělo by se zkusit povědět zas víc a jinými prostředky, jak vypadá praxe a co je opravdu očekáváno od člena farní rady v naší farnosti, aby se lidé

víc zamysleli, koho navrhnout a koho volit a adepti, aby věděli, do čeho by v případě zvolení vlastně šli.

✓ Co tím máš na mysli?

První, co mě v této chvíli napadá, je vědomí spoluzodpovědnosti. To se v církvi potřebujeme učit znovu a znovu. Dlouho jsme byli zvyklí a vlastně i vychováni k poslušnosti, která prostě dělá, co se řekne a nedělá, co se nefekne. A jako bychom zapomněli na „risk podnikání“, o kterém je v evangeliu taky řeč, na hříbny, na výzvu k hledání, zvažování, rozlišování a mnoho dalšího. Zodpovědný postoj je opravdu tvůrčí. Něco vezmu za své se vším všudy (Poznámka na okraj: pochopitelně nezapomenu, že tu nejsem sama. Tedy v prvé řadě jsem a musím být zastupitelná a moje služba souvisí s dalšími, že?) A řekla bych, že od koho jiného se ve farnosti očekává spoluzodpovědnost, než od členů farní rady? Okolí má občas představu, že na farní radě pan farář něco hezkého poví, na něco se zeptá, pak si sám odpoví, možná rozdá pár úkolů a konec.

Zodpovědnost se projevuje i v tom, že přijmu závěr, pro který jsem nehlasovala, a třeba mi fakt není milý. Ale rozhodnutí padlo, něco se bude dít a pořad se mě to nějak týká a mohu přispět k pozitivnímu vývoji. Prospěje už jen to, že tu danou skutečnost budu šířit mezi farníky hezky, byť řeknu svůj názor, ale hlavně důvody, které k tomuto rozhodnutí vedly, a podám je tak, aby ostatní farníci byli co nejvíc motivováni k přijetí tohoto rozhodnutí. S tím souvisí úkol být pojítkem, o kterém jsem se zmiňovala před chvílí.

✓ Věnuješ se práci se sborem a hudebnímu doprovázení liturgie, co je při tom pro tebe zásadní?

Zásadní je pro mě právě ta liturgie. Liturgie je něco ze své podstaty daleko krásnějšího, než kolikrát domýšlíme. Nabízí úžasné bohatství a možnosti, jak toto bohatství čerpat. Liturgie nás postupně uvádí do hloubky Božího srdce díky tomu, že v každém období, resp. při každé mši podtrhuje určitě tajemství neboli určitý aspekt Božího vztahu k nám. To, že nám nabízí právě ty texty z Písma, které se čtou, modlitby, gesta, dialogy mezi knězem a lidem... to všechno patří k té samé cestě – do hloubky Božího srdce. Proto je také důležité, že o Velikonocích

zpíváme Aleluja! Vstal Kristus a ne zrovna Rosu dejte nebesa shůry, byť o rosu shůry je fajn prosit třeba v parném létu ☺. Liturgická hudba musí být součástí celého dění. Nejen, že si něco zazpíváme a je v podstatě jedno co a jak, hlavně když jsme u toho „happy“.

Ještě z jiné strany: jako křesťani nemůžeme žít bez živého vztahu s Bohem. Křesťanství už našťásti pochopilo, že věda, filosofie, psychologie a další obory mu velmi pomáhají, jsou-li poctivě uchopené, ale zároveň křesťanství nabízí to, co tyto obory samy o sobě ne. Je důležité liturgickou hudbu uchopit tak, aby pomáhala, jak má. Liturgie nemá být kulisou pro skvělou hudební produkci, ALE kvalitní hudba má sloužit kráse a hloubce liturgie, potažmo budování našeho vztahu s živým Bohem.

Do každého vztahu, má-li být živý, musím investovat. Hudba při liturgii je to místo, kde mohu investovat, být „jen“ aktivní otevřeností, neboli vezmu zpěvník a zpívám ☺. Udělám prostě ten krok, který můžu, abych mohla víc vstoupit do liturgie. A jsem MOC vděčná za každého, kdo se podle svých kapacit zapojuje aktivní účastí na hudební části liturgie! Ty lidi do toho dávají mnohdy víc, než by se mohlo na první pohled zdát. Díky, scholo, ostatní muzikanti a zvukaři! ☺

Investovat můžu i tím, že do muziky vložím to, co chci s Bohem žít. To mě zpětně obohacuje a přetváří. Chci s Bohem žít nosný vztah, který respektuje vnější projevy, ale není na nich závislý? Chci žít jako krásné svobodné dítě, o kterém Ježíš říká, že těm patří Boží království? Chci po Bohu toužit podobně jako On po mně i za cenu bolesti? Tak to vkládám do svého muzikantského výrazu! A to je zcela něco jiného než ztuhlý patetismus, který mě bolí. A věř, že ten se může objevit v každém druhu liturgické hudby.

Druhů liturgické hudby je mnoho a je pro mě důležité i to, když se při liturgii střídají. Každý styl v sobě nese jiné poselství. Některý víc vyjadřuje Boží moc a svrchovanost, jiný prostotu, Boží přátelství, svobodu, jiný Jeho volání po nás... Ne v každém stylu je snadné poselství najít, to nás však neopravňuje jím pohrdat.

Konkrétněji: nemám ve velké oblibě při liturgii tzv. figurální mše. Může to zavánět snobstvím. Ale jsou chvíle, kdy jsou zcela na místě. Vzpomínám si na Velikonoce, kdy jsem po celém to maratónu Tridua byla slušně hotová. V neděli tzn. na Hod Boží, jsem

dopoledne sloužila na dvou mších, takže jsem neplánovala další, ale slíbila jsem jedné nemocné, že ji večer doprovodím na mši. Tímto jsem se ocitla na Strahově. Řekla jsem si, že tam jen tak chvíli spočinu a půjdu. A ejhle! Začala znít figurálka – nádherná královská hudba od Händela (tuším). Ta hudba ke mně v tu chvíli promluvila zas nově. Zůstala jsem na celé mši, z očí mi tekly slzy vděčnosti, protože jsem mohla nějak jinak, snad hlouběji prožít, že Král nebe a země, Ten nejvýsostnější a nejkrásnější, nejmocnější... se nechal pro mě zapíchnout... Je ještě něco, co by mohl udělat a neudělal?? (viz. Iz 5,4)

✓ Co Tě v naší farnosti těší a co trápí?

Těší mě její rozmanitost. Každá aktivita. A Bohu díky je jich u nás dost, především díky nejužšímu týmu. Těší mě, že je tu místo pro každého. Bohužel pro tu velikost se někteří jedinci lehkou ztratí v davu. Mnohým to vyhovuje a může to být pro jejich etapu dobře. Mnozí tím můžou trpět, protože z nějakého důvodu je nad jejich síly sami se zapojit, potřebovali by někoho, kdo se jich ujme a uvede je do společenství a ten někdo si jich pořád nevšiml... to je výzva pro každého z nás.

V souvislosti s liturgií zmíním, že mě někdy trápí, že to její bohatství necháváme ležet ladem. Ale to vůbec není věc jen naší farnosti, to je věc katolíků obecně. Často smekám před odloučenými bratry! Mnohé církve vůbec nemají takové bohatství! Čerpání pro duchovní život je pak musí stát víc sil. A v mnohých případech, jak krásně žijí...! Když nevyužíváme to, co je, neboli „neinvestujeme“ do liturgie, nepodílíme se na spolutožení prostoru pro budování nosného vztahu, dáváme tím i příležitost k růstu extrémismu. Lidé, kteří chtějí žít hluboký život a neví, jak na to, a nemají ve svém okolí oporu, nechají se strhnout stylem, který jim to v podstatě řekne bod po bodu. A oni se toho pak celkem logicky drží jak klíšata a nepřipouští jinou možnost, protože by se jim jinak jejich svět rozsypal. Rostou pak zbytečná napětí mezi různými přístupy k liturgii a duchovnímu životu vůbec. A to se dotýká i naší farnosti. Možná na tom máme nějaký podíl, že i z našeho společenství lidé odešli třeba k tradicionalistům. Přitom tzv. Tridenstká mše má v sobě taky ohromné bohatství! A mohli bychom si navzájem moc pomoci. Ale to časté nepřijetí druhého přístupu, to mě moc bolí, to tvoří mnohdy něco až zlého.

✓ Co pro Tebe znamená být katolíkem v Čechách roku 2019?

Těžká otázka. Ale asi navážu na předchozí: katolík v tomto čase nemůže mít klapky na očích. Od požehnaného 2. vatikánského koncilu, což už je víc než 50 let, z oficiálních míst církve zní výzva: vnímejte svět, vnímejte jeho skutečné potřeby, vnímejte jeho hodnoty!!!, často v tom, kde by je křesťani ještě před sto lety vůbec nehledali. Hodnotu má přece život sám, hodnotu má každý člověk, hodnotu má každé hledání pravdy... To všechno a mnohé další říkal Ježíš před tisíciletími! Hleďte hodnoty v těch stylech (třeba i ve stylech muziky ☺), které vám ne úplně přirozeně sednou. Mějte úctu a nechte ji sytit Boží úctou k sobě. Ta je tak velká, že nám to zatím vůbec nebo jen trochu dochází! Bůh stvořil nádherný svět a nádherného člověka, my – já Mu tuto nádhernost neustále mrším (pardon),

Pozdrav z Velehradu

především samu sebe křívím, a On – Svrchovaný a Nejnádhernější má ke mně „mršíně“ úctu! Svět nemůže žít v pokoji, ztratí-li úctu. A kde ji mají lidé brát bez Boha, když mají často od mala tak těžké zkušenosti??

✓ Jak vnímáš Boží vedení ve svém životě?

Mě „mršinu“ miluje. (Promiň, jdou mi slzy do očí.) A má ke mně úctu. Takhle především vnímám Jeho vedení. Projevuje to vždy a všude, ať jdu proudem řeky či ohněm, jak píše Izaiáš, přestože se tam nejde zrovna snadno. Jeho vedení nás totiž nerozmazluje.

Thomas Merton napsal něco ve smyslu, že Bůh nám nikdy nedá tolik znamení, abychom si byli stoprocentně jisti, kudy dál. Vždy nám nechá prostor, abychom se svobodně rozhodli. Jedinou jistotu, kterou máme, je ta, že má radost, máme-li úmysl Ho potěšit. Dovolím si doplnit ještě jednu jistotu: dokáže si vše použít k dobrému. I kdybych se tisíckrát spletla, pokud své kroky dávám do Jeho ruky, být zpětně, znovu a znovu si vše dokáže použít k dobrému. To nás samozřejmě neopravňuje k tomu, abychom si nedali práci s hledáním. Ale to už je celkem pochopitelné, že? Člověka, který chce milovat, něco takového ani nenapadne.

Když jsem někdy v dospívání začala brát Boha vážně, byla jsem přesvědčená, že nejpозději ve dvaceti nastoupím nějakou konkrétní cestu a tou půjdu až do smrti. A že to tak určitě Pán Bůh chce. Hlavně jsem měla představu, že musím najít tu vnější formu, do které se mám vměstnat, abych se Pánu Bohu líbila a prostě žila dobře. Co všechno jsem si musela projít, abych pochopila, že je to hodně jinak! Abych pochopila, že Bůh především nejvíc touží po tom, abychom byli s Ním a díky tomu se víc stávali sami sebou ze své podstaty. Tzv. duchovní růst má v podstatě opačný vývoj: ne že mě Jeho vedení tlačí do připravené formy, ale díky Jeho vedení nechávám to, co do mě vložil, ožít, pročiřšovat, ořezávat od planých ratolestí, rozvíjet... Prostě být sama sebou, žít svobodu Božího dítěte a čím dál víc nést život, Boží život, protože mám žít z Ducha.

Zrovna letos mě zasáhlo kázání na sv. Prokopa, kdy kněz stručně proběhl různé formy, kterými Prokop prošel, a že jich nebylo málo! Manžel, otec, ženatý kněz, řeholní bratr, poustevník, opat... A důležité bylo, že ve všech vnějších formách se snažil žít naplno, především proto, že chtěl být s Ním. Zasáhlo

Už společně s Václavem

mě to. Znáám to totiž ze svého života též. Vnějších forem jsem prošla už víc. Proč? Proč mě Bůh takto vedl a vede? Asi tím chce něco říct. Co všechno, to nejspíš pochopím až na věčnosti. Ale určitě mě už teď při každé výrazné změně bezesporu očisťuje, protože těch bojů a těžkého hledání nebylo málo. Mám dvě základní jistoty: 1. Bůh má radost, když ty kroky chci dělat s Ním a mít Ho takto ráda. 2. Dokáže si vše použít k dobrému. Amen! ☺

Magdaléno, děkuji Ti, že sis našla čas zamyslet se nad mými otázkami a taky za všechnu práci, kterou v naší farnosti děláš. Za tu viditelnou na kůru, ve farní radě i za tu diskrétní při budování mezilidských vztahů a za Tvé přímlybné modlitby. Přejí Ti radost na novém úseku tvého putování po Božích cestách a ať Tě jeho požehnání provází.

Pavlaína Bilková

Pouť ke svaté Ludmile

Po čtyřiceti letech budování socialismu bylo třeba leccos křísit. Většina však šla křísit business. V devadesátých letech na Tetín, na místo mučednické smrti naší první světky, dorazil tu a tam ojedinělý nadšenec, který zde cítil dřímat potenciál akutně potřebný pro naši materialistickou současnost. Vzpomínám, jak touha probouzet poselství svaté Ludmily, začala ožít i v naší farnosti. Vzpomínám, jak naše katechetky a otec Petr vedli v devadesátých letech dětskou pouť na Tetín, Otec Petr zasvětil svaté Ludmile kapli v někdejší křesťanském centru v Modletické ulici, Zdislava Janoušková vyřezala na půdě naší farnosti sochu svaté Ludmily, která nyní zdobí kostel sv. Klimenta na Levém Hradci, který založili kníže Bořivoj a svatá Ludmila v předminulém tisíciletí jako úplně první kostel v Čechách.

Tetín kvasící

Letos se konala na Tetíně svatoludmilská pouť v sobotu 21. září. Vyrážel jsem tam s pocitem, že vyrazím podpořit zapomenuté místo. Ale nestačil jsem se divit.

Vrcholem pouti byla mše sv., které se účastnilo několik set věřících. Společně celebrowali nuncius Mons. Charles Balvo, biskup Karel Herbst, řada kněží římskokatolického i řeckokatolického vyznání.

Bohoslužby se účastnili i k shromáždění alespoň krátce promluvíli zástupci sedmi křesťanských církví, představitelé obce, občanského života. Nasazení občanských dobrovolníků bylo patrné na každém kroku. Byly svěceny tři zvony, které zaplatili dobrovolníci, hlásící se ke spolku a projektu s názvem „Svatá Ludmila 1100 let“. Tento spolek spolupracuje na správě a životě pěti památných míst, rozptýlených po středočeském kraji od Mělníka po Tetín. Poutní mše pod širým nebem, promyšlení a vybavení celého venkovního bohoslužebného prostoru, šikovně odděleného od světských atrakcí, muselo stát dobrovolníky opravdu hodně času, peněz a nepřeberně zajímavých nápadů. Jako příklad dobrého nápadu uvedu vyhrazení jednoho ze tří tetínských kostelů, kostela sv. Ludmily jako místa pro tichou modlitbu. Zde byl po celý den vystaven relikviář sv. Ludmily a sv. Václava. Relikviář byl pod dozorem stráže z české armády a dobrovolníků, kteří las-kavým napomínáním udržovali ticho a úctu.

Ze všeho číselo, že posledních dvacet let se zapojilo do křížení odkazu svaté Ludmily velké množství lidí napříč společností s velkým nasazením pro věc. A protože „Věcí“ je zde odkaz svaté Ludmily, a protože svaté Ludmile šlo až do prolití krve o Boží království, uvědomil jsem si, že tady koukám na zhmotnělé podobenství o kvasu, kterým prokvasí celé těsto ze tří měřic mouky.

Velkolepost letošní pouti by měla být jen lehkou rozcvíčkou před poutí v roce 2021, kdy oslavíme kulaté výročí mučednické smrti sv. Ludmily. Ambice příprav sahají až k oslovení svatého stolce se snahou o pozvání svatého Otce na Tetín.

Jarda Olšanský

ELIXÍR

VĚČNÉHO MLÁDÍ

*It's so hard to get old without a cause
I don't want to perish like a fading horse
Youth's like diamonds in the sun
And diamonds are forever*

...

*Forever young, I want to be forever young
Do you really want to live forever,
Forever or never.*

*Je to tak těžký zestárnout bez důvodu
Nechci zahynout jako zesláblý kůň
Mládí je jako diamanty na slunci
A diamanty jsou věčné*

...

*Navždy mladý, chci být navždy mladý.
Opravdu chceš žít věčně?
Navždy nebo nikdy.*

To byla slova velkého hitu skupiny Alphaville, „Forever young“. Tato píseň zrcadlí touhy nás všech: zůstat stále mladí, bojovat proti neúprosnému času a zastavit projevy stárnutí našeho těla. A současná medicína nám v tom nutně pomáhá. Ale jen na chvíli: můžeme si prodloužit mládí snad o 20 či 30 let, ale pak...

Forever young: navždy mladí, protože chceme žít, a to naplno. Tato touha je stará jako lidstvo samo, je hluboce zakotvená v lidských srdcích. Proto ji nacházíme i na stránkách Nového zákona, přesněji v 2Kor 4,16:

„I když navenek hyneme, vnitřně se den ze dne obnovujeme.“ Přeloženo jinak: „Tělo nám sice chátrá, ale duch se obnovuje den ze dne.“ Tak přece je nějaký recept na „věčné mládí“! Jiný, než očekáváme, ale existuje!

A jak žít tato slova ještě konkrétněji? Apoštol Pavel by nám prozradil to, co sám objevil a žil: Kdykoli otevírám dveře Ježíši, tak přijímám elixír

Dílna alchymisty, 1580

mládí, protože Ježíš sám je „tím věčně mladým“! Kdykoli mám odvahu vzít vážně nějaké Ježíšovo slovo, tak zakouším moc tohoto osvěžujícího (a omlazujícího) slova. Kdykoli důvěřuji Bohu, tak zakouším pravdivost Izajášových slov:

„Hospodin, Bůh věčný, stvořitel končin země, není zemlený, není znavený, jeho rozumnost vystihnout nelze.

On dává zemdenému sílu a dostatek odvahy bezmocnému.

Mladíci jsou zemdení a unavení, jinoši se potácejí, klopýtají.

Ale ti, kdo skládají naději v Hospodina, nabývají nové síly; vznášejí se jak orlové, běží bez únavy, jdou bez umdlení.“ (Iz 40,28-31)

Náš Bůh není vůbec „staromódním dědečkem“, který nerozumí dnešní době (ani mně). On je naopak „tím jediným mladým“, který omlazuje svou přítomností! Chci být stále mladým? Ať tomuto Bohu zcela konkrétně a prakticky důvěřuji.

Pane, ty jediný můžeš zastavit „stárnutí“, protože ty jsi život, život stále svěží a tryskající. Sestup nově do mého srdce, do mých plánů, citů, vzpomínek – a přines svůj život, své záměry, své mládí.

Angelo Jason Scarano S.S.L.

(Převzato: Apoštol Božího milosrdenství)

BLAHOSLAVENÁ MARIE RESTITUTA / HELENA KAFKOVÁ

Pro Krista jsem žila, pro Krista umírám!

Marie Restituta Kafková (rozená Helena Kafková) byla rakouská zdravotní sestra, řeholnice a mučednice českého původu, oběť nacistického teroru. Pro statečné vyznávání víry a věrnost křesťanským a řeholním zásadám byla hitlerovským režimem považována za nebezpečnou a po třinácti měsících věznění na půdě Zemského soudu ve Vídni byla státa gilotinou. Jan Pavel II. ji dne 21. června 1998 prohlásil za blahoslavenou, svátek slaví 29. října.

Helena se narodila 1. května 1894 v Brně-Husovicích jako šesté ze sedmi dětí. Její tatínek Antonín, švec, pocházel z Náměště nad Oslavou, maminka Marie ze západočeských Přestic, přesto se seznámili ve Vídni, kde oba pracovali. A do Vídne se i vrátili, když byly Helence dva roky, a strávili tam zbytek života. V domácnosti se u Kafků mluvilo česky. Helena ve Vídni navštěvovala nejprve obecnou školu, poté dívčí měšťanskou školu a nakonec ještě jeden rok školu hospodářskou, kde se dívky učily, jak se starat o domácnost. Svou první mzdu získala v povolání typickém pro chudé české přistěhoválce, jako služebná a kuchařka ve vídeňské rodině; dva roky pracovala jako trafikantka.

V roce 1913 začala pracovat jako ošetřovatelka v městské nemocnici ve Vídni-Lainzi, což dalo jejímu životu nový směr. Jako zdravotnický personál zde pracovaly řádové sestry, příslušnice kongregace Sester františkánek křesťanské lásky (Sorores Franciscanae a Caritate Christiana). Vídeňané jim říkali Hartmannovy sestry, krátce Hartmannky, podle sídla kláštera. Helena zatoužila stát se jednou z nich.

Rodiče, i když byli oba věřící, nebyli touto její myšlenkou příliš nadšeni. Zvláště maminka. Čím více jí ale bránili, tím více byla Helena o svém rozhodnutí přesvědčena. Utekla tehdy dokonce z domova,

*„Jsem klidná a odevzdaná,
vím zcela spolehlivě, že můj
milý Bůh nade mnou bdí
a že na mne nenaloží víc,
než mohu unést.“*

(dopis z vězení z 27. 6. 1942)

ale protože byla ještě velmi mladá, do kláštera ji nepřijali. Vstoupit mohla až krátce před 1. světovou válkou, v r. 1914. V říjnu 1915 přijala františkánské roucho a řádové jméno Marie Restituta („Navracená, Obnovená“), po sv. Restitutě ze Sory, křesťance popravené ve 3. století. První věčné sliby složila v roce 1916.

Od roku 1919 pracovala jako sestra v nemocnici v Mödlingu, na jih od Vídne. Nejenže byla nesmírně šikovná na operačním sále, ale uměla jednat s těžce postiženými osobami a vydržela i tam, odkud mnoho jiných sester uteklo. Vídeňské františkánky hledaly tehdy vrchní sestru. Tamní primář doktor Stöhr byl sice vynikající chirurg, ale měl pověst hrubého a konfliktního člověka. Neočekávalo se, že se o toto místo některá sestra přihlásí.

Ale stalo se – zájem projevila Marie Restituta. Ačkoli jí bylo pouhých 25 let, stala se zanedlouho vůdčí osobností nemocnice. S obávaným primářem se spřátelila natolik, že jí svěřoval i výchovu svých dětí.

Máme-li však představu o řeholní sestře jako o éterické, takřka nadpozemské bytosti, kterou lehčí vánek odnese a drsnější přístup uvede do mdlob, vyvedla by nás sestra Marie Restituta rázně z omylu. Ne nadarmo ji v nemocnici „překřtili“ na Resolutu, sestru Ráznou. Dovedla totiž klást odpor i nadřizeným lékařům, když se nechovali k pacientům, zvláště těm chudším, jak náleží. Mezi lidmi nedělala rozdíly, neměla však pochopení pro lidi přecitlivělé a hypochondry. Charakterový rys, který Marii Restitutu mnohým zlidšťoval, byla také její obliba po náročné operaci zajít do místní hospody a poručit si guláš a pivo. Tento zvyk nezůstal bez vlivu na její postavu – vážila prý přes sto kilogramů. Přestože nesplňovala vzor asketické řeholnice, byla hluboce zbožná.

Situace v Rakousku se výrazně zhoršila po anšlusu Rakouska k Německu dne 13. března 1938. Křesťané byli utlačováni. Marie proti nacismu nejprve bojovala spíše skrytě. Ale postupně její odpor sílil. Odmítala ošetřovat přednostně árijské pacienty. V roce 1940 byly otevřeny nové prostory vědecké nemocnice a ona nad vchodové dveře všech místností zavěsila kříže, pochopitelně nikoli kříže hákové. Bylo jí přikázáno kříže odstranit, ale ona, ani její řádová kolegyně sestra Kajetána, tuto výzvu nebraly na vědomí. Obě za to měly být vyhozeny z práce.

Zachránilo je tehdy pouze to, že za ně v nemocnici nebylo náhrady.

Osudnou se jí stala až jiná událost. V prosinci roku 1941 přinesl jeden z lékařů papír s posměšnou básničkou proti nacistickému režimu. Sestra Restituta byla udána lékařem Stumfohlem, příslušníkem SS, který údajně našel v jejím koši průklepový papír, z něž bylo patrné, že tento text rozmnožovala. Rozšiřování básně jí dokázáno nebylo.

Na Popeleční středu, dne 18. února 1942 byla zatčena přímo na operačním sále, dána do vazby a obviněna z velezrady. Teprve po třináctiměsíčním věznění, z něhož pět měsíců strávila v cele smrti, byl proveden rozsudek, který jí odsoudil k smrti popravením (trest byl stanoven již 29. října 1942). Po vynesení rozsudku napsala v dopise z 1. listopadu 1942: „Odpustila jsem ze srdce všem, kteří se podíleli na mém odsouzení. Prosím, nikomu

nic nevyčítejte, odpusťte všem ze srdce tak, jak to činím já.“ Za určitých okolností, údajně při porušení svých zásad věrnosti, mohla se vyhnout mučednické smrti, ale podle vězeňského duchovního řekla před popravou: „Jdu k slavnosti: Pro Krista jsem žila, pro Krista umírám!“ Poprava gilotinou se uskutečnila 30. března 1943.

Její smrt měla plnit spíše exemplární roli, aby zastrašila Hitlerovy odpůrce z řad katolíků. Ačkoliv se za její omilostnění přimlouvalo mnoho významných osobností včetně vídeňského kardinála, papežského nuncia i některých vysoce postavených nacistů, nebylo odvolání.

I ve vězení Marie Restituta podporovala slabé a nemocné. „Vyzařovala z ní zvláštní síla; co řekla, tomu se věřilo. Její čestnost, otevřenost a přímohlednost byly prostě jedinečné,“ vzpomínaly později spoluvězeňkyně.

Vězeňský duchovní po její smrti o ní napsal do úmrtní knihy: „Svým příkladným chováním v cele smrti přivedla několik spoluvězeňkyň do katolické církve.“ Taktéž její dopisy z vězení prozrazují obrovskou vnitřní sílu. Své představené napsala: „Je možné člověka od všeho vzdálit, je možné člověku všechno vzít, ale nikdo mu nemůže vzít víru, kterou má v srdci. Mohu milému Bohu stále jen děkovat za mnohé nezasloužené milosti, kterých se mi od něho dostává. Dobře vím, že velký podíl na nich máte vy svou přímělnou modlitbou.“

...

V listopadu 1988 zahájila církev proces její beatifikace, ke které došlo 21. června 1998 ve Vídni.

Liturgická památka blahoslavené sestry Marie Restituty je v brněnské a vídeňské diecézi slavena 29. října. V jejím rodišti, brněnské čtvrti Husovice, byla na její rodný dům na Dukelské ulici č. 27 umístěna pamětní deska od akademického malíře Jiřího Šindlera a na návrh brněnského biskupa Vojtěcha Cikrleho, který odsouhlasila Rada města Brna v roce 1999, byl po zdejší rodače pojmenován nedaleký park. Duchovní centrum v Brně – Lesné (Nezvalova 13) je zasvěcené obránci Brna proti švédskému obléhání v roce 1645 páteru Martinu Středovi a blahoslavené Marii Restitutě. Ve Vídni je sestra Marie Restituta dodnes známou osobností, má zde malé muzeum v nemocnici, kde stále působí její řádové sestry, a ve svatoštěpánské katedrále je její netradičně pojatý památník.

Anička Rozsíválová

ÚZKÁ CESTA

Stoupání proti srsti
své přirozenosti
nakloněné ke zlému
není lehké

vrchol v nedohlednu
časů poskrovnu
cestička poslušnosti
pokory odříkání

čím dál strmější
břímě sobectví
a smyslnosti
je třeba

stále odlehčovat
až ti zůstane
čistá víra
v Boží všemohoucnost

blažená naděje
na věčnou radost
lásky ke Kristu
a jeho Matce

jediná bezpečná lávka
přes údolí
stínů smrti.

Holič

Jeden muž zašel do holičství, aby si dal ostříhat vlasy a oholit vousy. A jak to u holiče chodí, dal se s ním do řeči. Během konverzace se dobrali až k otázce týkající se Boha.

Holič řekl: „Nevěřím, že Bůh existuje.“

„Ale proč si to myslíte?“ zeptal se zákazník.

„Je to velmi jednoduché. Stačí vyjít na ulici, aby si člověk uvědomil, že Bůh neexistuje. Řekněte sám, kdyby Bůh existoval, bylo by tolik nemocných a tolik opuštěných dětí? Kdyby Bůh existoval, nebylo by tolik lidského utrpení a bolesti. Nemůžu si myslet, že existuje Bůh, který to všechno dopouští.“

Zákazník se na chvíli zamyslel, ale nechtěl odpovědět, aby se vyhnul diskusi. Holič dokončil svou práci a zákazník odešel. Na ulici potkal muže s hustým vousem a dlouhými vlasy. Bylo zřejmé, že se už dlouho neholil a nestříhal, neboť působil zanedbaným dojmem.

Muž se vrátil do holičství a holiči řekl: „Představte si, že jsem právě zjistil, že holiči neexistují.“

„Jak to, že neexistují?“ zeptal se holič. „Například já jsem holič a existuji!“

„Ne,“ odpověděl zákazník. „Neexistují, protože kdyby existovali, nebyli by na světě lidé s tak dlouhými vousy a vlasy jako ten muž, který právě kráčí ulicí.“

„Ale holiči existují. To jen takoví lidé ke mně nechodí.“

„Přesně tak“, řekl zákazník. „Bůh existuje, to jen lidé k němu nechtějí přijít, a proto je na světě tolik bolesti a bídy.“

(Jose Carlos Bermejo, Vlídné příběhy)

MEDITAČNÍ MYŠLENKY MOUDRÝCH

■ Každý z nás je tu jen díky tomu, že se všem našim přímým předkům podařilo život obhájit a předat. Stálo je to hodně námahy a různých trápení, ale život nám odkázali zadarmo. Je jistě „náš“ v tom smyslu, že o něj máme pečovat, ale možná nás také zavazuje, abychom se starali i o to, co bude po nás. Život i svět, který ho umožňuje, nemáme jen pro sebe. Život ani svět není jen spotřební zboží, u kterého se ptáme na kvalitu a s nímž můžeme zacházet jako se zbožím. **(Jan Sokol)**

■ Radost a bolest jsou prostě dvě strany mince, kterou je život – kdo si myslí, že si ze života odstraní všechno nepříjemné, a pak se bude moci radovat, ten se mýlí. Podívejme se na sv. Františka, sv. Cuthberta a další. Jsou to lidé, kteří mnoho vytrpěli, ale vedle toho se také radovali. Radost z Hospodina je radost navzdory okolnostem. **(Michael Špilar)**

■ Bože lásky, který jsi svou lásku dokázal v Synu svém Ježíši, jenž zbavoval člověka trápení a uzdravoval jej ze všech nemocí: dej, prosím, své požehnání těm, kdo ve všech částech světa slouží ve jménu Kristově. Požehnej všem kazatelům Kristova evangelia, těm, kdo konají křesťanskou službu lásky, misionářům a ošetřovatelkám, věrně pečujícím o nemocné. **(John Baillie)**

■ Když uslyšíme slovo prorok, představíme si obvykle člověka jasnovidce, který předvídá války, zemětřesení nebo aspoň počasí a pleteme si ho s politikem nebo geologem... Prorok, jak ho chápe Písmo, je někdo, kdo poznává vůli Boží dokonaleji. Někdo, komu dává Bůh jasněji vidět své záměry, kdo předvídá, kam až nás může zavést hřích a naše protivníci se Božímu plánu. Budme také proroky, to je Vidoucími - Poslanými! **(Ludvík Černoch)**

zprávičky z Farní charity

Střípky z naší ústředny

Začíná měsíc říjen a podzim je definitivně tady. Stromy sice začínají hrát všemi barvami, ale svět začíná temnět. Přijměte proto několik veselých historek z našeho dispečinku, aby vám smích trochu rozjasnil den.

■ Zvedám telefon. Ze sluchátka se ozve hlas s moravským přízvukem: „Dobrý den, já nevím, jestli volám správně. Poskytujete terénní služby?“ „Ano,“ odpovídám, „co potřebujete?“ „Mám kamaráda, který žije v Praze. Dostal se do finanční nouze, poslala jsem mu balík se základními potravinami, ale pošta ho nedoručila. On nemá telefon a já se s ním nemám, jak spojit. Mohli byste tam dojít a říct mu, aby si na tu poštu došel?“ pravilo sluchátko. „Můžeme to zkusit,“ odpovídám, „řeknete mi jméno a přesnou adresu, kde ten pán bydlí?“ Z telefonu se ozvalo jen zděšené vydechnutí: „To přeci nemůžu, to víte GDPR...“ Inu, bez kontaktních údajů těžko hledat potřebného kamaráda po celém hlavním městě.

■ Moje asistentka mi předala telefon. Telefonující prý chce mluvit přímo se mnou. Ze sluchátka se line dotčený hlas staršího pána, který mi sdělil, že věnoval anonymně naší organizaci větší finanční obnos. Ihned jsem si na dar vzpomněla, opravdu přišel několik dní před telefonátem na náš účet. Finanční obnos byl složen v bance v hotovosti a označen v kolonce pro příjemce anonymní dar. Zaradovala jsem se, že mohu dárci osobně poděkovat. Než jsem stihla poděkování dokončit, pán mne přerušil. Vynadal mi, že si musel o poděkování sám říct. Podivila jsem se. Dar byl přece věnován anonymně. Dárce nám nesdělil žádný kontakt. Ani do telefonu se nepředstavil. On mi vysvětlil, že jsem měla do místního tisku zveřejnit poděkování, že Charita děkuje anonymnímu dárci za jeho dar. Moc se omlouvám, ale to mne tedy doopravdy nenapadlo.

■ Je to už mnoho let, moji synové tehdy byli ještě malí. Večer zazvonil můj mobilní telefon. Kluci litali po bytě a dělali velký rámus. Ze sluchátka se ozval udivený hlas: „Vy také hlídáte děti? Já myslel, že se staráte o seniory.“ Má reakce byla prostá: „Ale ano, hlídám děti, svoje vlastní.“ Pán na druhé straně se očividně pohoršil: „Cože, vy nejste jeptiška?“

■ Opět zvoní telefon. Starší dáma se dožaduje sociální pracovnice s dotazem, jestli také venčíme pejsky? Je hrdou majitelkou border kolie jménem Bonie. Fenka potřebuje hodně pohybu a panička již není nejmladší. Svého pejska velice miluje, ale dlouhé procházky Hostivařským lesoparkem už ji vyčerpávají. Ráda by u nás objednala venčení ráno, v poledne a večer. Kolegyně jí vysvětlila, že zákon o sociálních službách na péči o domácí mazlíčky nepamatuje a podobné služby proto neposkytujeme. Tazatelka se rozčílila, co že prý jsme to za charitu! Pejsci jsou přece také Boží tvorové a my bychom na ně měli pamatovat. Naštěstí naše úžasná bývalá pracovnice Jaruška si v důchodu přivydělává venčením pejsků, tak jsme paní nakonec přeci jenom trošku pomohli.

Naši organizaci opět opustilo několik zaměstnanců. Máme volná místa v přímé péči. Hledáme pečovatele, pečovatelku, osobního asistenta nebo osobní asistentku. Dále hledáme pracovníka na pozici koordinátor sociálních služeb. Tedy člověka, který bude současně poskytovat služby klientům a současně bude na část úvazku tyto služby organizovat. Podrobnější informace najdete na našich webových stránkách www.charitapraha4.cz. Velmi rádi bychom rozšířili naše řady o věřící, kterým bude záležet na kvalitě poskytované péče a budou o naše klienty pečovat s láskou.

Přeji Vám barevný říjen.

Eva Černá

dobrovolníci, dobrovolnice, dobrovolníčata

Vážení a milí farníci, letní dny jsou již za námi. Školní rok se pomalu, ale jistě rozběhl a já mám pro vás několik pozvání. Určitě si nenechte ujít pouť v našem farním kostele sv. Františka z Assisi. Jste srdečně zváni oslavit společně tento svátek.

Sejdeme se v **sobotu 5. října v 10.00** při mši svaté. Zkrátka všichni malí i velcí, tlustí i tencí, smutní i veselí, přijďte. **Z názvu vyplývá, že je farní a že ho chystají dobré dušičky z naší farnosti. Jinými slovy, jaké si to uděláme a co do toho vložíme, takové to budeme mít.** Takže, kromě pozvání na tento den, se na vás obracím s prosbou o přinesení dobrot (sladkých či slaných), o pomoc s přípravou (stavění stanů, přinesení stolů) a úklidem po akci. Předem moc a moc děkuji odvážným kulinářům za guláš k obědu. Pokud vládnete hrou na nějaký hudební nástroj, tak jej vezměte, abychom trochu oprášili prázdninové songy.

19. října je DOBRODEN od 8.30 do 12.30. V kostele a na farní zahradě, ale i v KCMT, se bude uklízet. A že toho je po létu dost a dost. Určitě bude potřeba každé ochotné ruky. Pro pracanty zajistíme občerstvení a můžete počítat i s obědem. Včas pošlu, co je třeba udělat a můžete se potom zapsat na nástěnky v kostelích nebo se přihlásit k práci e-mailem.

Pro školy máme nabídku divadelních představení „Teátru Víti Marčíka“ a divadla „Já to jsem“. Bližší informace najdete na našem webu nebo vám na požádání dám plakátek. Pomozte nám, prosím, s propagací u svých dětí či vnoučat v jejich školách.

V říjnu se můžete těšit na několik krásných hudebních a divadelních zastavení. Nenechte si to ujít a určitě pozvete své přátele.

Pokud máte nějaký nápad na obohacení kulturního programu (divadlo, koncert nebo výstava), tak sem s ním. Když byste chtěli ode mne dostávat e-mail o tom, s čím je potřeba pomoci (1x měsíčně) – tak se mně ozvěte na e-mail: hamalova@kcmt.cz a já si vás zařadím do mailového seznamu. Těším se, že se někde potkáme a přeji krásný barevný podzim.

Vlasta Hamalová

KNIŽNÍ OBCHŮDEK

■ ZÁZRAKY SE OPRAVDU DĚJÍ

Briege McKenna, Henry Libersat

Málokterá žena změnila život tolika kněží po celém světě jako irská sestra Briege McKenna. Zajímavé je, že v době, kdy se mnohé katolické ženy v USA domáhají práva na svěcení, sestra Briege se cítí povolána kněze ze všech sil podporovat. Už několik desetiletí cestuje po celém světě a slouží jim Božím slovem a modlitbou za uzdravení. Jaké uzdravení? Sestra Briege odevzdala celý svůj život Kristu a každý den se učí více ho znát a milovat. Jejím největším darem je právě schopnost zvát druhé k obrácení, probouzet v nich touhu po tom, aby i v jejich životě byl Ježíš na prvním místě. *KNA, Kč 219,-*

■ SEDM KROKŮ K DOBRÉ ZPOVĚDI

M. Zamkovský

Knížka Sedm kroků k dobré zpovědi není jen zpovědním zrcadlem či seznamem hříchů, kterých se dopouštíme, ale především praktickým pomocníkem, jakousi „duchovní mapou“, která nám ukazuje, jak se vrátit zpět k milosrdnému Otci. Průvodcem na

této cestě je známý slovenský redemptorista Michal Zamkovský. Svěží, a přitom hlubokým způsobem, vysvětluje v sedmi bodech základní atributy dobré zpovědi. *Paulinky, Kč 125,-*

■ PĚT KLÍČŮ MODLITBY ZA OSVOBOZENÍ

Neal Lozano

Knihy je cenným příspěvkem k problematice osvobodování od zlých duchů. Neal Lozano zde reflektuje, co se naučil během více než třiceti let modliteb za trpící, kteří potřebovali osvobození. Jeden z jeho hlavních objevů tkví v tom, že lidé napadení ďáblem většinou nejsou „posedlí“, ale něčím spoutaní, vnitřně zotročení. Nejsou zlí, ale v podstatě dobří. S výjimkou těžkých případů jim mohou pomoci i obyčejní křesťané prostřednictvím modlitby. Autor nepodává rychlé a zjednodušené odpovědi, ale uvádí, jak skrze pokání a duchovní růst aktivovat vlastní obranné mechanismy člověka, tolik potřebné během procesu osvobodování od ďáblských sil, jež jsou pro křesťany zdrojem útlaču. *KNA, Kč 349,-*

... Zájezd ...

Farnost sv. Františka z Assisi a Sdružení křesťanských seniorů pořádá zájezd na **Chrudimsko: Chrudim, Žleby, Slatiňany**, který se koná **19. 10. 2019**.

Cena zájezdu je 300,- Kč.

Odjezd je z parkoviště u KCMT na Hájích **v 7.00 hod.** Návrat večer kolem 20. hodiny.

Přihlášky a placení zájezdu u Ing. Růvnáčové, tel.: 774 877 495 (nebo Jáchna Pavla Urbana – tel. 272 911 264).

Příprava na manželství

Cyklos je otevřen nejen párům, které plánují svatbu, ale i těm, kdo se teprve rozhodují.

Kontakt a bližší informace:

priprava.na.manzelstvi@seznam.cz
tel. 731 400 261, 272 929 001

Jana a Honza Zindulkovi

VÝLET NA BRDY

Pojedte s námi kochat se krásnými brdskými lesy! Výlet můžeme spojit i s příležitostným sběrem hub. Jedeme tradičně vlakem, vystoupíme v Malé Hrašticí, po značce projdeme Voznici a lesem do Dobříše zpátky na vlak.

Výlet se koná v sobotu **19. 10. 2019**. Sraz na vlakové zastávce **Kačerov v 8.45**, vlak jede v 9.00. Trasa měří asi 10 km – vhodné i pro kočárky.

Podrobné informace najdete na nástěnkách v kostele sv. Františka a v KCMT.

Na společně prožitý den se těší

Barbora Palečková (tel. 604 821 606)

MC DOMEČEK / YMCA PRAHA

■ DOPOLEDNÍ PROGRAM

Do dopolední herny je vstup bez přihlášení – vstupné pro rodinu Kč 50,-/dopoledne, v pátek je pro doprovázející babičky a dědečky jen Kč 30,-/dopoledne.

- Po + Út / 8.00–12.00 / **Školička Sluníčko** (ob-sazeno), • St / 9.00–12.00 / **Otevřená herna**, od 10.00: **Hrátky s batolátký** (do 18 m.) – bez přihlášení. • Čt / 9.00–12.00 / **Otevřená herna**, od 10.00: **Pohybové hry pro rodiče s dětmi** (dětí od 18 m.) – bez přihlášení. • Pá / 9.00–12.00 / **Otevřená herna**, od 10.00: **Čas na pohádku**, od 10.30: **Šikulové** – Tvořivá dílnička.

■ ODPOLEDNÍ PROGRAM

PRO DĚTI

- Po / 16.00–18.00 / **Malý Muzikant** • Po a Čt / **ANGLIČTINA** • Út / 15.15–16.00 / **Tanečky** (dětí 3-7 let), 16.45–17.45 / **Věda nás baví** (dětí 4-7 let) • St / 15.30–16.20 / **MONTE PRACOV-NY** pro děti od 1,5 roku do 3 let, 17.00–17.45 / **ELKONIN**.

PRO DOSPĚLÉ

- Po / 18.05–19.05 / **ANGLIČTINA** • Út / 18.00–19.00 / **ANGLIČTINA** • Čt / 14.30–15.30 / **FRANCOUZŠTINA**. Nabízíme volná místa v kroužku „Věda nás baví“ a „Montessori pracovních“ a ve všech kurzech pro dospělé.

■ DOPROVODNÉ AKCE

(sledujte náš web a facebook)

- So / 12. 10. / 14.00 – **Drakiáda**: na travnaté pláni u metra Opatov – soutěže draků, lezecká stěna, lukostřelba, výtvarný koutek, opékání buřtů – vstup zdarma a bez přihlášení.
- St / 16. 10. / 10.00 – **Beseda s lékárníci ma-minkou** – téma: **podzimní nemoci**. Přihlašování předem. Vstupné Kč 100,- (v ceně je zahrnut i vstup do herny pro vaše děti).

U Modré školy 1, Praha 11 – v budově KCMT
Aktuální informace: www.mc-domecek.cz
nebo www.facebook.com/MCDomecek
tel.: **773 993 985**

Přihlášky na: mcdomecek@praha.ymca.cz.

ŽIVOT FARNOSTI • SETKÁNÍ

- **SPOLU S BIBLÍ V RUCE!** Úterní „biblické hodiny trochu jinak“ povede Pavla Edita Herciková. První setkání **8. 10. v 19 h. na faře u sv. Františka**. Téma prvního setkání: *Cesty k porozumění Bibli*
- **Setkání společenství Hnutí fokoláře – 14. 10. 2019 od 19.15 hod v KCMT.** Slovo života na říjen: „Ten drahocenný, tobě svěřený poklad opatruj skrze Ducha Svatého, který v nás přebývá.“ (2Tim 1, 14) Společenství je otevřené i novým zájemcům. Jana a Viktor Friedovi, tel. 731 625 949.
- **Modlitební setkání maminek (nejen) na mateřské dovolené** se koná ve středu dopoledne od **9.30 do 11.30 v suterénu fary u kostela sv. Františka z Assisi**. V říjnu se sejdem **2., 9., 16., 23. a 30. 10.** Srdečně zve Lúdia Murínová tel.: 730 825 301.
- **Setkání Život z víry s jáhnem Pavlem Urbanem se konají každou středu večer ve farním sále od 19 hod.** První poprázdňinové setkání se uskuteční 2. října. Setkání je otevřeno pro všechny zájemce.
- **Páteční dopolední setkávání** – každý pátek v 9 hod. v kapli KCMT bohoslužba slova s jáhnem Pavlem Urbanem, po ní společné posezení u kávy či čaje ve foyer. Srdečně zveme, přijďte mezi nás, nezůstávejte doma sami! Jana a Viktor Friedovi.

PROGRAM / AKCE VE FARNOSTI

- **2. 10. / 17.00–19.00 – Tvořivé odpoledne** s Danielou – možnost vyzkoušet si různé výtvarné techniky (kavárna KCMT).
- **3. 10. / 18.00–21.00 – Taneční podvečer** se skupinou „Hvězdný prach“. Vstupné pro jednotlivce Kč 80,-, pro pár Kč 150,- (KCMT).
- **5. 10. FARNÍ DEN – Chodovská pouť** – 10.00 mše svatá – následuje společné agapé, hry, táborák (kostel sv. Františka).
- **5. 10. / 15.00 DIVADLO** – Pohádka z budíku – Teatr Pavla Šmída – divadlo pro malé i velké (kostel sv. Františka na Chodově).
- **6. 10. / 18.30 – KONCERT** – Hudební alchymisté **císaře Rudolfa II.** Od Kodexu Speciálů k polyfonní hudbě rudolfínské doby, aneb vokální hudba v Praze mezi léty 1500–1600 (kostel sv. Františka).
- **10. 10. / 19.00 – KONCERT** – bluegrassová skupina **Sonrise Mountain Revival Band (KCMT).**

Farní den

Srdečně zveme všechny velké i malé, tlusté, hubené, veselé i smutné na

tradiční každoroční pouť ke sv. Františku z Assisi

**5./6.
ŘÍJNA
2019**

SOBOTA / 10.00 / Mše svatá • po mši společné agapé
15.00 / Divadlo „Pohádka z budíku“, Teatr Pavla Šmída.
 • farní gulášek • táborák s opékáním buřtů
 • kytary a jiné nástroje s sebou • ukončení 18.00.

NEDĚLE / 18.30 / Koncert „Hudební alchymisté v duchu císaře Rudolfa II.“ Účinkují: Dyškanti.

- **14. 10. / 9.00 – DIVADLO PRO ŠKOLY** – Ten trapas nepřežiju aneb ten řízek nezvedej! Hraje Michaela Dolinová a Ladislav Ondřej – info na webu nebo v kanceláři (KCMT).
- **17. 10. / 19.00 – ZMT prof. Jan Bednář** (meteorolog, MTF UK, šéfredaktor Univerza). Klimatická změna v širších společenských souvislostech (KCMT).
- **20. 10. / 18.00 – KONCERT** – La Tromba della divina misericordia o bloudící duši a Božím milosrdenství (dušičkové oratorium) v podání Musica cum gaudio (KCMT).
- **21. 10. / 14.30 – DIVADLO** – Já, Kunhuta uherská. Divadlo jednoho herce Stáňa Hoškova. Vstupné Kč 50,- (KCMT).
- **2. 11. / 17.00 – dušičková pobožnost** na chodovském hřbitově.
- **Cvičení nejen pro seniory:** pondělí 9.15–10.15 a 10.30–11.30.

@afeTerezie

Otevírací doba:

Po 15.30 – 21.30
 Út 15.30 – 21.30
 St 15.30 – 20.00
 Ne 10.30 – 13.00

28.–30. 10. bude kavárna uzavřena z důvodu podzimních prázdnin.

ÚMYSLY APOŠTOLÁTU MODLITBY / ŘÍJEN

- **Evangelizační úmysl:** *Misijní jaro církve*
– aby inspirace Ducha Svatého vedla církev k novému rozkvětu misii.
- **Národní úmysl:** Ať svatost kněží a tichost a obětavost všech Bohu zasvěcených svědčí světu o tom, že Bůh stačí pro naplnění života.

KONTAKTY • PRAVIDELNÉ BOHOSLUŽBY**KANCELÁŘ KCMT – HÁJE**

U Modré školy 1, 149 00 Praha 4
Tel: 242 485 826
E-mail: kancelar@kcmt.cz
Úřední hodiny:
Po–St 8.30–15.00

Úřední hodiny kněze:

Středa 8.30–10.30, 16.00–17.30

FARNÍ KANCELÁŘ CHODOV

Na Sádce 1296/18, 149 00 Praha 4
Tel: 272 934 261
E-mail: kancelar@kcmt.cz

Úřední hodiny kněze:

Pátek 16.00–17.30

(V jiném termínu po předchozí dohodě.)

	kostel sv. Františka	kaple sv. Matky Terezy
Pondělí	–	–
Úterý	18.00	–
Středa	–	18.00 mše sv. + adorace NS do 19.30, svátost smíření
Čtvrtek	–	6.45
Pátek	18.00 mše sv. + adorace NS do 19.30, svátost smíření	9.00 bohoslužba slova se sv. přijímáním
Sobota	8.00	–
Neděle	8.00, 20.00*	9.30**, 11.00

* 2. neděle v měsíci ve 20.00 „studentská mše sv.“

** Během bohoslužby během roku probíhá katecheze dětí. Je připravena pro věk 3–7 let, v klubovně v suterénu. 1. neděle v měsíci v 9.30 – kázání kněze pro děti v kostele.

Možnost svátosti smíření vždy 30 minut před bohoslužbou (kromě čtvrtka) nebo po dohodě.

☎ / mob.

e-mail

Farní kancelář (fara – Na Sádce)	272 934 261	fara@kcmt.cz
Karina Juráková (ředitelka KCMT)	731 625 970	kancelar@kcmt.cz
Kancelář KCMT, farní kancelář KCMT	242 485 826	kancelar@kcmt.cz
P. Michael Špilar (farář)	272 934 261, 603 151 265	fara@kcmt.cz
P. František Čech (farní vikář)	731 124 507	farnivikar@kcmt.cz
Pavel Urban (trvalý jáhen)	272 911 264	
Ladislav Staněk (trvalý jáhen)	724 112 799	stanek@kcmt.cz
Václav Šebek (pastorační asistent)	242 485 830, 734 547 021	spravce@kcmt.cz
Jaroslav Olšanský (předseda KSK Praha)	603 256 411	jarda.olsansky@kskpaha.org
Vlasta Hamalová (koordinátorka dobrovolníků)	733 770 847	hamalova@kcmt.cz
Petr Fried (pracovník pro KCMT)		fried@kcmt.cz
Charita – Eva Černá (ředitelka)	737 322 569, 242 485 823	kancelar@charitapraha4.cz
Charita – pečovatelská služba	737 948 638, 272 941 972	socialnisluzby@charitapraha4.cz

Číslo účtu: KCMT **4200060575/6800** • farnost **19-9362170227/0100**

Příští uzávěrka bude 15. října 2019.

Náklady na 1 výtisk 14 Kč.

fchodoviny@gmail.com

Fchodoviny

Zpravodaj ŘK farnosti Praha – Chodov / 2019 / ročník 18

• redakce: Katka Friedová, Anežka Králová • typografie: Josef Karhan • foto: Ani Procházková a spol.
• za obsah odpovídá: P. Michael Špilar • <http://www.kcmt.cz/fchodoviny> • tisk: TLAMA design